

ако нѣкой се осмѣли да ме увреди. Е, добре, азъ съмъ сега баща на Зипъ“.

Свихъ прѣститѣ си въ юмруци и си въобразихъ, какъ бихъ го защитилъ отъ всѣки, който би се опиталъ да го увреди. Знаете, едно десетгодишно момченце чувствува голѣма отговорностъ за своето първо кученце.

Презъ междучасието разправихъ на нѣколко другарчета, какво чудесно кученце си имамъ, и тѣ ми заявиха, че ще минатъ следъ обѣдъ да го видятъ. Така и сториха.

Презъ цѣлото време нея сутринъ, докато съмъ билъ на училище, Зипъ гризѣлъ вжжето, успѣлъ да го прегризе на две и следъ това свободно се разхождалъ изъ задния дворъ, като влачѣлъ следъ себе си частъ отъ вжжето. Втурналъ се къмъ кокошкитѣ, които спокойно се хранѣли въ единъ жгълъ. Докато излѣзеготвачката да види, какво става, той успѣлъ да ги прогони презъ оградата въ чуждитѣ дворове. При това, уловилъ пѣтела за опашката и му изскубалъ почти всичкитѣ пера.

Когато пристигнахъ азъ, той бѣше вече въ немилостъ. Заклучили го въ зимника, гдето се вмъкналъ да гони една мишка изъ купа каменни вжглища. Заразравялъ вжглищата да я търси и се изцапалъ — колкото може да бжде!

Щомъ влѣзнахъ вжжци, готвачката ми посрещна съ думитѣ: „Томе, ти по-добре иди приберешъ кокошки, защо твой куче разпръсналъ тѣхъ изъ цѣла улица“. Послушахъ я съ готовностъ — прибрахъ ги до една. Пѣтельтъ изглеждаше много жалъкъ съ своята проскубана опашка. Тогава изведохъ Зипъ изъ мазето и му направихъ такава баня съ маркуча, каквато не бѣ виждалъ дотогава.

Дойдоха другарчетата ми да го видятъ. Обиколеха го и го разглеждаха съ голѣмо любопитство.